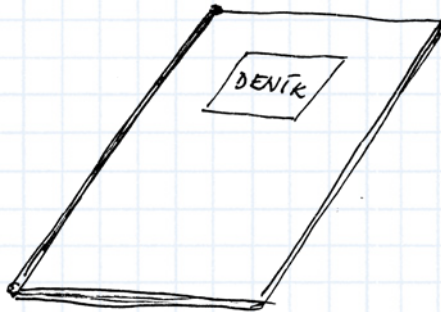

Copyright © Monika Gargulová 2025

© Grada Publishing, a.s., 2025

Deník

Monika Gargulová

*Tato kniha by nevznikla bez inspirace mé maminky, která mě
přivedla k psaní deníku a naučila věřit, že každý příběh má
svůj smysl.*

*S vděčností a láskou věnuji tuto knihu svému vnoučkovi
Františkovi, aby poznal kousek mého dětství a mládí.*

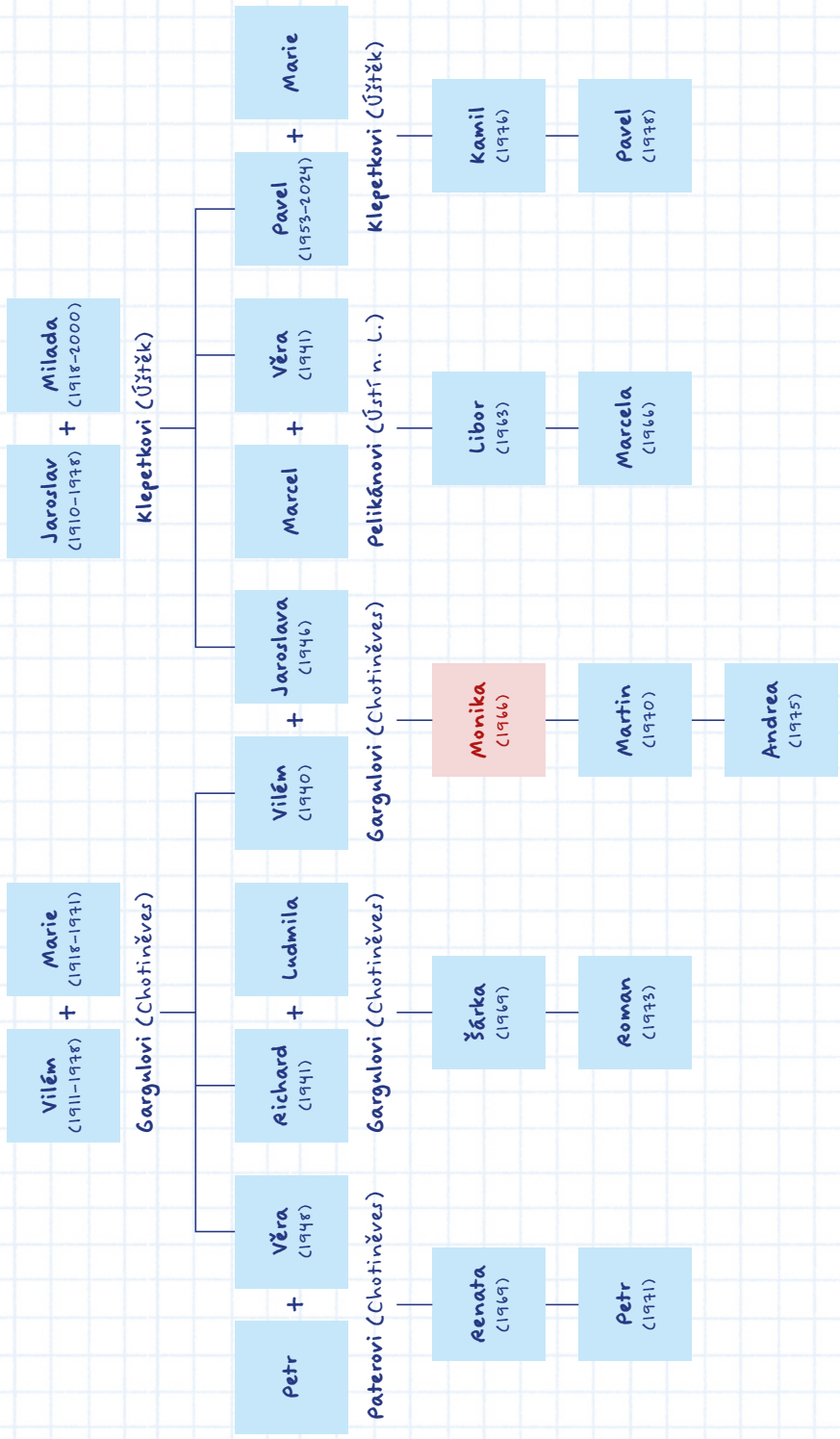
Školství mě provází celý život... Skutečným začátkem roku je pro mě 1. září, roky totiž počítám školní, a ne kalendářní. Zčásti možná proto, že jsem se narodila na konci srpna, hlavně však proto, že většinu svého dosavadního života jsem prožila ve školství. Nejprve jako žákyně a studentka, později jako matka školou povinných dcer, a nakonec dokonce jako učitelka, přestože jsem původně vystudovala strojní fakultu.

Moje deníkové zápisky se postupně staly jakousi třídní knihou života, ve které mám uchovány okamžiky, sny i obavy, malá vítězství i nevyhnutelné chyby. Všechno začalo při stěhování naší rodiny do většího bytu v únoru 1978 objevem mamčina deníku z jejích studentských let. Byl pro mě velkou inspirací a od té doby si s většími či menšími přestávkami píšu deník i já.

Ke svým zápiskům se opakovaně vracím a vzpomínám na svá mladá léta, radosti a strasti, lásky a trápení. Často se tomu zasměji, někdy se trochu polituji a přemýšlím, jestli bych něco chtěla změnit, kdybych se mohla vrátit v čase. A pokaždé dojdou k závěru, že bych nic neměnila.

Čtenářům přeji příjemné čtení a prosím o shovívavost k hříchům mého mládí.

Monika Gargulová

1978

Čtvrtek 9. února

Je odpoledne čtvrt na čtyři. Dneska jsem nešla na němčinu, protože mamka odešla v jednu do práce a já musím být doma s Andrejem a s Martinem.

Jinak den proběhl celkem dobře. Byla jsem vyvolaná ze zeměpisu z Ameriky. Dostala jsem jedničku. Ve škole chyběl Dušan, holky Szabóovy, Anča a Daněk. Ruštinu u nás suplovala soudružka Vránová J. Také jsem dostala od ředitelky památník. Na matematiku u nás suplovala soudružka Květinová. Na oběd jsem šla s Klárou a Květou. Lenka šla s Dášou. Asi se na mě zase naštvala.

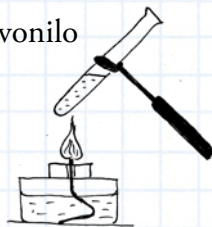
Z města nám maminka přinesla bábovku. To jsme se měli! Samozřejmě jsem si vzala první já. Pak si tatka schrupl a já jsem se učila básničku. Naučila jsem se ji za 5 minut. Napsal ji Otto Ježek a jmenuje se *Únorový pochod*. Potom jsem si připravila učení do školy.

Pátek 10. února

První hodinu jsme měli dějepis. Četli jsme si aktuality z časopisů. Dost dětí chybělo. Chyběli: Dušan, holky Szabóovy, Anča, Daněk a Slavičková. Potom jsme si udělali písemné opakování. Druhou hodinu jsme měli čtení. Pak zazvonilo a byla přestávka.

Čtvrtou a pátou hodinu jsme měli přírodopis – laboratorní práce. Práce postupovala takto:

1. Vajíčko jsem na širším konci naklepla a pod skořápkou jsem uviděla tenkou papírovitou blánu. Pod touto blánou byl prostor vyplněný vzduchem a potom ještě jedna papírovitá blána.
2. Žloutek a bílek jsem vylila na talířek a na žloutku se objevil terčik.
3. Soudružka učitelka nalila do zkumavky trochu žloutku a kyselinu dusičnou a nad kahanem to nahřála. Každý si musel přijít čichnout. Žloutek nepříjemně zapáchal – důkaz bílkovin.

Na oběd jsme museli jít společně, protože přijela německá delegace. Z oběda jsem šla s Dášou k holkám

Szabóovým. Potom jsme šly domů. Hrála jsem s Dášou na babu. Pak jsem jí řekla: „Čau Dášo.“ Potom jsem šla sama.

Za mnou šel nějaký kluk z osmé třídy. A říkal mi, jestli nemám bráchu. Já řekla, že jo. A on se mě ptal, do které třídy chodí. Já mu odpověděla, že do první. A on řekl: „Tak to za osm let vyjde, vid?“ Já mu neodpovídala. A on znovu: „Že vyjde za osm let?“ Já mu zase neodpovídala. On zase: „Slyšíš mě, **KRÁSKO?**“

Ach jo...
kluci se mi vždycky líbili, ale já jim ne...
Ale každé zboží má svého kupce a i já jsem se vdala a mám dvě dcery.

Potom jsme šli oba do školy. Já jsem si vzala tašku a šla jsem domů. On šel někam do sklepa zahrát si ping-pong.

Sobota 11. února

Dnes proběhl den docela normálně. Jako obvykle jsem musela ráno a v poledne udělat nábí. Tatka došel ráno na nákup. Potom byla snídaně. Potom oběd. Po obědě jsem si hrála s Andreou, s Martinem a s panenkou.

Odpoledne nám mamka upekla buchty. Byly výborné! Večer jsem se dívala na seriál *Tajemství proutěného košíku*

a po košíku na zábavný pořad televize NDR – *Ein Kessel Bunt*. Nádobí tentokrát udělal tatka. Potom jsem se dívala na *Bakaláře*. Pak jsem šla spát.

Neděle 12. února

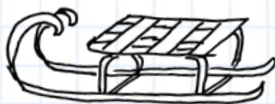
Dnes v půl dvanácté umřel můj děda.

Pondělí 13. února

Moje šťastné číslo je 13, ale že bych měla dnes šťastný den, to bych nemohla říci. Spíš tak trochu naopak. Z kreslení jsem dnes dostala dvojku. Byl to výkres k 30. výročí Vítězného února. Jinak žádná známka nebyla.

Úterý 14. února

V pondělí napadlo zase trochu sněhu, takže jsme se všichni zaradovali. Každý hned chodil ven se sáňkami a s bobami. Já s Martinem a s Andreou jsem ven ještě nešla, protože jsou po nemoci. Ale zítra už ven půjdem.

Středa 15. února

První hodinu jsme měli zeměpis. Celý den chyběla Rosecká Anča. O zeměpisu u nás suplovala soudružka učitelka

Gottwaldová. Povídali jsme si o Severní Americe. Také jsme si vyprávěli, že máme šetřit elektrickou.

Druhou hodinu jsme měli češtinu. Čeština je můj nejlepší předmět. Brali jsme novou látku – zájmena. Zatím jen zájmena přivlastňovací a osobní. Příští hodinu češtiny budeme brát další zájmena. Na konci hodiny soudružka učitelka přesadila několik dětí. Lenku Slavíčkovou přesadila k Láďovi Plachému.

Třetí hodinu jsme měli aritmetiku. Počítali jsme společně příklady z knížky. Místo soudruha učitele Michálka u nás suplovala soudružka učitelka Válová.

Čtvrtou hodinu jsme měli čtení. Na čtení, sloh a mluvnici máme soudružku učitelku Masákovou. Četli jsme si článek *Bivoj, syn Sudivojův*. Luděk Kubik pořád nedával pozor, a tak dostal zvláštní cvičení.

Pátou a šestou hodinu byl tělocvik spojený s klukama. Měla nás soudružka učitelka Květinová. To se užilo! Kluci museli běhat a holky hrály vybíjenou. Já jsem byla u Petry jako nabíječ, takže jsem měla ke klukům blíž. Jenže, když jsem nechytla míč, tak ho chytli kluci a hodili ho holkám ze 6. B.

Na oběd jsem šla s Lenkou S. a s Květou T. Měly jsme štěstí, že nás tam pustili, protože jsme tam šly ještě

brzy. Z oběda jsem šla s Květou T., Dášou K. a s holkama Szabóovými. Kluci ze 6. B nás strašně zkoulovali. Všechny holky utekly, Květa se schovala a já s Petrou jsem zůstala v houfu kluků. Mně dali dvakrát sníh za krk a jednou mne trefili do hlavy.

V pět hodin přijel domů taťka. Jeli jsme k babičce. Cestou jsme se stavili na sídlišti Kocanda. Taťka zašel do starého bytu a já s Martinem jsem zůstala v autě. Tatínek se tam dosti dlouho zdržel. Tak jsem se v autě s Martinem trochu poprala. Pak přišel taťka, tak jsme ze sebe dělali neviňátka.

Čtvrtek 16. února

Pohřeb.

Sobota 18. února

Právě je $\frac{1}{4}$ na 4. Dodělala jsem nádobí a domyla podlahu v mém pokoji. Teď půjdu psát trochu pohádky *Malá Janička* a budu asi zřizovat kroniku.

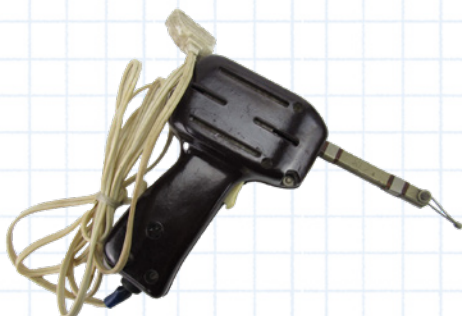
Každý den mám skoro zaplněný, ale chtěla bych chodit do gymnastiky jako Lenka S. nebo do rytmiky jako Vladka V.

Nejprve jsem si přála být zpěvačkou nebo herečkou. Když jsem si uvědomila, že trpím hroznou trémou, tak jsem se chtěla stát spisovatelkou. Začala jsem psát pohádku Malá Janička, ale pak jsem zjistila, že se moje pohádka náramně podobá kompilaci pohádek Boženy Němcové a Karla Jaromíra Erbena. Mimochodem pohádky jsem si vždycky četla, když jsem byla nemocná, a to třeba ještě i ve dvaceti nebo třiceti letech.

V novinách jsem našla tyto krasobruslaře. Velice se mi zalíbili.

Ve ¼ na 6 jsem pomáhala tatkov, který pájkoval.

Úterý 21. února

Tak z toho strachu nebylo dnes nic. Z přírodopisu jsem nebyla zkoušená. Už byla i Lenka Lesíková, ale mě nevyvolala.

Pondělí 27. února

Dneska jsem nešla ani na matematický kroužek, ani na Hlásek, protože jsem šla k očnímu na mastičku. Když jsem přišla od očního, byli už mamka, Martin a Andrea doma. Maminka přinesla z práce psací stroj, takže jsem si mohla něco napsat. Teď je 9 h. Mamka pořád tůká, Andrea zlobí a já jdu spát. Chci si v mém pokoji chvilku povídat s Martinem.

To je nějaká světlá
výjimka, většinou
jsme se s bráchou
Martinem spíš prali,
než si povídali.

Středa 1. března

Dnes jsme byli se třídou a 6. B na bruslení. Nějak mi to dnes šlo. Já, Lenka S. a Klára jsme honily Romana F., Vítu H. a Tomáše F. Já jsem většinou honila Romana F.

Opoledne nebyl Hlásek. To je dobře!

Čtvrtek 2. března

Ti naši kluci ze třídy se snad zbláznili. Věčně si zkoušeli, která holka jim vyjde. Dušan S. si to vždycky vypočítal, aby mu vyšla Klára B. Na Dušana se asi vykašlu, protože leze za Klárou.

od útlého dětství jsem toužila po velké lásce.
Měla jsem velmi nízké sebevědomí a komplex
méněcennosti, který umocňovaly moje silně brýle.

Pátek 3. března

Dneska jsem se dozvěděla, že jsem včera vyšla Jirsovi. Jenže mně vyšel Roman Forejt.

Sobota 4. března

Dnes jsem se dívala na film *Zítřka to roztočíme, drahoušku*.

Neděle 5. března

Byli u nás Gargulovi.

Bydleli jsme blízko sebe – naše rodina a rodina tatškova bratra (se sestřenicí Šárkou a bratrancem Romanem). Často jsme se navštěvovali a jezdili spolu na dovolenou, rodiče chodili na plesy.

Pondělí 6. března

Právě jsem doma a píšu úkoly.
Dneska na mě na Hlásku zůstaly alty.

Úterý 7. března

Byli u nás Gargulovi.

Středa 8. března

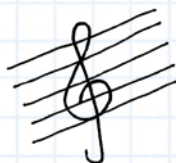
MDŽ.

Čtvrtek 9. března

Dneska jsem nebyla na němčině, protože jsem šla s mamkou do jeslí k Andree na besídku. Bylo mi divný, že se Andrea vůbec nestyděla.

Ve škole teď sedím s Láďou P. a Lenka S. sedí s Tomášem F. Láďa je náhodou prima. Jeho křestní jméno mi připomíná Láďu Kázničku. S tím jsem chodila na táboře ve Vejprtech. Ale než jsme odjžděli domů, tak jsme se pohádali a rozešli jsme se. On teď pořád chodí kolem našeho baráku. On tu někde bydlí.

Až na to, že
se mnou nikdo
nechodil, ti kluci
o ničem takovém
rozhodně nic neví.

Ale lepší to bylo, když jsem na táboře chodila s Ivošem W. On byl děsně prima kluk. Pak jsem začala chodit s tím Kázničkou.

Pátek 10. března

Dneska jsem dostala od Vladky V. písničku *Asi, asi*. Jinak jsme ve škole nic nedělali. Jenom jsme psali o přírodě písničku ze sov, dravců a dalších.

Sobota 11. března

Dneska byla pracovní sobota. Rozvrh jsme měli podle pondělí. **TA BLBÁ ŠKOLA!**

Pondělí 13. března

Byla jsem na Hlásku. Zůstaly tam alty. Na matematický kroužek nebudu asi vůbec chodit.

Úterý 14. března

Dnes jsme byli na pracáky už venku. Já, Petra, Pavla a Anča jsem zametaly. Zametaly ještě Lenka S., Lenka L. a Klára. Vladka V. hrabala. Dáša je nemocná.

Mně se někdy zdá, že Vladka dělá ze sebe frajerku, ale někdy zase, že jí pořád někdo ubližuje. Třeba dnes. Ona sama hrabala celý trávník a Petra na ni začala nadávat a říkala jí: „Vladěno, makat, makat!“ Mně jí bylo tak líto, že jsem až Petru musela napomenout.

Když jsem šla domů, tak jsem viděla L. Kázničku. Už si ho vůbec nevšímám. Vím i kde bydlí.

Zítرا jdeme zase bruslit. *strašně se těším!*

Květa teď bude asi chodit s Ládou Moukou. On je prima. Jenže Květa, se mi zdá, že se k němu nehodí. To už se spíš k němu hodila Lenka S.

Středa 15. března

Dnes jsme dostali známky z prověrky z matiky. Já dostala 3. Klára B. dostala 4 a Lenka S. dostala 5.

Čtvrtek 16. března

Den uběhl beze změn.

Pondělí 20. března

V pátek, sobotu a neděli jsem nemohla psát, protože jsem měla v očích mastičku. Dnes jsem přijela k babičce na prázdniny.

Úterý 21. března

Dnes je první jarní den, ale venku pořád sněží.

Středa 22. března

Den uběhl beze změn.

Já teď nemůžu ani číst, ani psát, protože mám pořád rozšířené panenky. Do deníku sotva píši.

Sobota 25. března

Den uběhl beze změn.

Neděle 26. března

Den uběhl beze změn.

Zřejmě jsem měla
pocit, že musím
psát každý den do
deníku.

Moje mamka byla
učitelka ve školce,
později ředitelka.

Úterý 28. března

Ani jsem si nevzpomněla, že je dnes den učitelů. Až když jsem šla do kina, tak mi to připomněl Martin. Odpoledne jsem přála aspoň mamce.